

AL-'ABBAAS IBN 'ABD AL-MUTTALIB

Vattenförsörjaren för de Två Haramerna – Masjid Al-Haram i Makkah och Masjid An-Nabawi i Al-Madiinah

I Torktidernas År gick de troendes befälhavare Omar, tillsammans med ett stort antal muslimer, ut till ett vidsträckt öppet fält för att förrätta bönen för regn och be den Mest Barmhärtige Allah att sända ned regn. Omar (må Allah vara nöjd med honom) höll Al-'Abbaas höger hand i sin högra hand och lyfte den mot himlen och bad: "O Allsmäktige Allah, vi brukade be Dig om regn för Profetens skull medan han levde. O Allsmäktige Allah, idag ber vi Dig om regn för Profetens farbrors skull. Sänd ned regn över oss." Den muslimska församlingen lämnade inte förrän regnet strömmade ned och tillkännagav glada nyheter, bevattning och fruktbarhet.

Följeslagarna skyndade till att omfamna Al-'Abbaas och uttrycka sin tillgivenhet för hans välsignade ställning med orden: "Gläds! Du är nu vattenförsörjaren för de Två Haramerna."

Hur var egentligen den man som kallades vattenförsörjaren för de Två Haramerna? Vem var denne man för vars skull Omar vädjade till Allah att sända ned regn, trots Omars fromhet, företräde och höga ställning välbekant för Allah, Hans Profet och de troende? Han var Al-'Abbaas,

Profetens ﷺ farbror. Profeten ﷺ höll honom i stor aktning. Hans vördnad och kärlek för honom var oskiljaktiga. Han prisade alltid hans goda karaktär med orden: "Han är den ende som återstår av min familj."

Al-'Abbaas Ibn 'Abd Al-Muttalib var den generösaste mannen bland Quraish. Dessutom var han god mot sina släktingar och upprätthöll blodsbandets band.

Al-'Abbaas, precis som Hamzah (må Allah vara nöjd med dem båda), var ungefär i samma ålder som Profeten, endast två eller tre år äldre. Sålunda var Muhammad och hans farbror Al-'Abbaas i samma ålder och generation som barn och som unga män. Att vara släktingar var inte det enda band som gjorde dem till nära vänner. De var bundna av ålders- och livslångt vänskapsbands band.

Dessutom kompletterade Al-'Abbaas goda karaktär och utmärkta uppträdande Profetens omdömesstandarder, ty Al-'Abbaas var övermåttan generös, som om han var beskyddaren av goda och ädla gärningar mot mänskligheten. Han värderade blodsbandets band och omhuldade sin familj och sina släktingar. Han ställde sig själv, sitt inflytande och sina pengar till deras förfogande.

Dessutom var han en synnerligen intelligent man. Hans intelligens var kringad av listighet. Detta, tillsammans med hans höga ställning bland Quraish, gjorde det möjligt för honom att avvärja elakheter och övergrepp mot Profeten ﷺ när han började öppet inbjuda folk att omfamna islam.

Som vi nämnde tidigare bemötte Hamzah Quraishs förtryck och orättvisa och Abu Jahls arrogans och fientlighet med sitt förödande svärd. Vad Al-'Abbaas beträffar bemötte han dem med en slags intelligens och listighet som gynnade islam på samma sätt som svärd skyddade och försvarade dess existens och seger. En grupp historieskrivare nämnde Al-'Abbaas bland dem som var sist med att omfamna islam, ty hans islam tillkännagavs inte öppet förrän under erövringen av Makkah. Andra berättade dock att han var bland de förnämaste att underkasta sig islam men att han dolde sin tro.

Abu Raafi'a, Profetens ﷺ tjänare, sade: "Jag var Al-'Abbaas Ibn 'Abd Al-Muttalib's slav när islam randades över husets familj. Sålunda underkastade sig Al-'Abbaas, Umm Al-Fadl och jag islam, men Al-'Abbaas dolde sin islam." Detta är Abu Raafi'as vittnesmål i vilket han vittnade om Al-'Abbaas islam före slaget vid Badr.

Följaktligen var Al-'Abbaas en av de förnämaste muslimerna. Hans kvarstannande i Makkah trots Profetens ﷺ Hijrah var en medveten plan som bar frukt. Quraish varken dolde sina misstankar om Al-'Abbaas verkliga avsikter, och de kunde inte heller finna en anledning att visa fientlighet mot honom, i synnerhet när han visade ingenting annat än att hålla fast vid deras levnadssätt och religion.

När slaget vid Badr ägde rum fann Quraish sin gyllene möjlighet att avslöja Al-'Abbaas verkliga lojalitet. Al-'Abbaas var en slug man som genast urskilte de onda komplotter som Quraish tillgrep för att lindra sin ångest och sina förluster.

Om Al-'Abbaas lyckades underrätta Profeten ﷺ i Al-Madiinah om Quraishs planer och förberedelser! skulle de fortfarande lyckas med att leda honom in i en strid som han inte trodde på och inte ville ha. Det skulle dock vara en tillfällig framgång som snart skulle förvandlas till ett förödande uppror.

De två arméerna möttes i strid i slaget vid Badr. Profeten ﷺ vände sig till sina följeslagare med orden: "Det finns män av Bani Haashim och av andra klaner av stammen som tvingades att marschera fram. De vill egentligen inte slåss mot oss. Därför, om någon av er möter en av dem under striden, beordrar jag er att skona hans liv. Döda inte Abu Al-Bakhtariy Ibn Hishaam Ibn Al-Haarith Ibn Assad. Döda inte Al-'Abbaas Ibn 'Abd Al-Muttalib, ty han tvingades att gå fram i denna strid."

Nu gynnade Profeten ﷺ inte sin farbror Al-'Abbaas med ett privilegium, ty det var varken tillfällets eller tidens art för privilegier. Muhammad ﷺ skulle inte förbönsfalla för sin farbrors skull – medan striden nådde grymhetens zenit och medan han såg sina följeslagare slagna i sanningens strid – om han visste att hans farbror var en av de otroende. Om Profeten sannerligen hade beordrats att inte ens be om Allahs förlåtelse för sin farbror Abi Talib, trots dennes oändliga stöd, hjälp och uppoffring för islam, hur kunde han då beordra muslimerna som dödade sina egna otroende fäder och bröder i slaget vid Badr att göra undantag för sin farbror och skona hans liv? Det verkar förvisso inte logiskt eller görligt. Den enda logiska förklaringen är att Profeten kände till sin farbrors hemliga och dolda lojalitet och hans hemliga tjänster för islam. Han visste också att han tvingades att gå fram i striden. Därför var det hans plikt att rädda honom i den utsträckning han förmådde.

Om Abu Al-Bakhtariy Ibn Al-Haarith vann Profetens förbön fastän han inte dolde sin islam och inte stödde den som Al-'Abbaas gjorde, berodde det på

att han vägrade att delta i Quraishs misshandel och förtryck mot muslimerna. För det andra gick han fram i striden av genans och tvång. Var inte en muslim som dolde sin islam och stödde den öppet och i hemlighet i många anmärkningsvärda situationer mer värdig denna förbön? Al-'Abbaas var sannerligen denne muslim och hjälpare. Låt oss gå tillbaka i tiden för att bevisa detta påstående.

När 73 män och två kvinnor från en delegation av Ansaar kom till Makkah under Hajj-säsongen för att ge Profeten trohetseden i det Andra Löftet vid Al-'Aqabah och för att göra förberedelser med Profeten för den förestående emigrationen av muslimerna till Al-Madiinah, informerade Profeten ﷺ sin farbror Al-'Abbaas om allt som försiggick mellan honom och delegationen och om löftet, ty han litade på sin farbror och värderade hans åsikt.

När det var dags för det hemliga mötet gick Profeten ﷺ och hans farbror Al-'Abbaas till den plats där Ansaar väntade på dem. Al-'Abbaas ville pröva deras lojalitet och förmåga att hjälpa och skydda Profeten.

Låt oss nu höra en av delegationen, Ka'b Ibn Maalik (må Allah vara nöjd med honom), berätta om detta mötes händelseförlopp: Vi satt i ravinen och väntade på Profeten ﷺ tills han anlände åtföljd av sin farbror. Al-'Abbaas Ibn 'Abd Al-Muttalib sade: "O folk av Khazraj, ni är väl medvetna om Muhammads härstamning. Vi har hindrat vårt folk från att misshandla honom. Han lever här skyddad och stöttad av sitt folk och i sitt eget land, ändå föredrar han att följa er och emigrera till Al-Madiinah. Så, å ena sidan, om ni är säkra på att ni kommer att kunna ge honom tillräcklig hjälp, skydd och trygghet, uppfyll då ert löfte till fullo. Å andra sidan, om ni avser att svika och motarbeta honom efter att han emigrerat till er, är det bättre att ni visar honom era sanna färger nu innan det är för sent."

I det ögonblick Al-'Abbaas yttrade dessa avgörande ord, spanade hans ögon över Ansaars ansikten för att spåra och iaktta deras reflexer och reaktioner på hans ord. Al-'Abbaas var inte nöjd med vad han såg, ty hans stora intelligens var en praktisk sådan som undersökte påtagliga och solida fakta och konfronterade dem från alla deras vinklar med en beräknande experts noggrannhet.

Därför ställde han en intelligent fråga: "Beskriv för mig er stridsberedskap och krigsstrategi." Al-'Abbaas var tillräckligt skarpsinning och erfaren med Quraishs natur och sinnelag för att inse att krig mellan islam och otro var oundvikligt, ty å ena sidan fanns det inget sätt att Quraish skulle

acceptera att ge upp sin religion, ärorikhet och arrogans. Å andra sidan skulle islam inte ge vika för sina rättmätiga rättigheter inför lögnens makt. Frågan var: Skulle Al-Madiinas folk stå fast bakom Profeten ﷺ vid krigets utbrott?

Var de, tekniskt sett, på samma nivå av skicklighet i krigets taktik, attack och reträtt som Quraish? Det var vad Al-'Abbaas hade i tankarna när han bad dem beskriva sin stridsberedskap och krigsstrategi.

Ansaar var fasta som ett bergsmassiv när de lyssnade på Al-'Abbaas. Knappt hade han slutat ställa denna utmanande fråga förrän Ansaar talade: "Vid Allah, vi ägnar oss åt krigskonsten. Vi är män av soldatiskt sinnelag. Vi fostrades i krigets taktik och tränade att slåss. Vi ärvde utmärkt krigsskicklighet från våra fäder och förfäder. Vi har lärt oss att fortsätta skjuta pilar tills den sista är slut. Vi har lärt oss att hugga med våra lansar tills de bryts. Vi har lärt oss att bära våra svärd och slå hårt tills antingen vi eller vår fiende är besegrad."

Al-'Abbaas var överlycklig när han sade: "Jag kan av vad jag just hört förstå att ni är mästare i krigskonsten, men har ni rustningar?" De svarade: "Naturligtvis, vi har rustningar, sköldar och hjälmar."

Därefter ägde ett stort och storslaget samtal rum mellan Profeten ﷺ och Ansaar, vilket vi senare ska berätta om i detalj. Det var Al-'Abbaas hållning vid det Andra Löftet vid Al-'Aqabah. Huruvida han redan hade omfamnat islam eller ännu inte fattat sitt slutgiltiga beslut förändrar inte det faktum att hans storartade hållning bestämde hans kommande roll i att bidra till mörkrets maktförmörkelse och den förestående islams gryning. Dessutom belyser det hans framstående modighetsstyrka.

Slutligen ägde slaget vid Hunain rum, vilket ytterligare vittnade om denne tyste och omtänksamme mans självupppoffring, vars imponerande och odödliga hjältemod enbart utvisades på slagfältet under starkt nödtvång. Annars bodde detta medfödda hjältemod i hans innersta, men det låg alltid och lurpassade där.

År 8 e.H. och efter att Allah gjort det möjligt för Sin Profet och islam att uppnå Makkaerövrings seger, uppretades några av de inflytelserika stammarna på Arabiska halvön av den snabba seger som denna nya religion uppnått på så kort tid. Därför höll Hawaazan, Thaqiif, Nasr, Jusham och andra stammar ett möte och kom överens om att föra ett avgörande krig mot Profeten ﷺ och muslimerna. Nu bör vi inte låta ordet "stammar"

vilseleda oss till att underskatta allvaret i de krig som Profeten ﷺ utkämpade under sitt liv. Vi måste inte tro att de var småskaliga skärmytslingar i bergen. Tvärtom var dessa stammkrig, utkämpade vid stammarnas fästen, vida svårare och grymmare än vanliga krig. Om vi håller detta faktum i åtanke skulle vi inte bara ha en korrekt utvärdering av det otroliga arbete som utfördes av Profeten ﷺ och hans följeslagare, utan också en riktig och tillförlitlig sådan om värdet av denna stora seger uppnådd av islam och de troende, och en upplyst insikt i Allahs vägledning som var iögonenfallande i deras framgång och seger.

Som vi sagt, samlades stammarna i ändlösa vågor av hänsynslösa krigare. Det muslimska försvaret bestod av 12 000 krigare. Tolv tusen? Vilka var dessa krigare? Det var de som, inte länge sedan, hade befriat Makkah och dragit månggudadyrkanets och avgudadyrkanets makt till den sista och bottenlösa avgrunden och rest sina fanor längs horisonten utan rivalitet eller konkurrens.

Detta var tveklöst en oöverträffad seger som fick stolthet att smyga sig in i de segrande muslimerna. I slutanalysen var muslimerna bara människor. Deras stora antal och deras stora bedrift i Makkah gjorde dem sårbara för stolthet. Följaktligen sade de: "Vi ska inte besegras av en liten grupp."

Deras beroende enbart av sin militära styrka och stolthet i sin militära erövring var orättfärdiga känslor som de snabbt skulle återhämta sig från genom en smärtsam men botande chock som väntade på dem, ty himlen förberedde dem för ett mycket mer ärorikt och upphöjt slut än krig. Den botande chocken var ett plötsligt storskaligt nederlag strax efter att de två arméerna möttes i hård strid. Muslimerna vände sig omedelbart till Allah i ödmjukhet och underkastelse. De insåg att det inte fanns någon flykt från Allah, ingen tillflykt utom hos Honom, och ingen kraft utom Hans. Dessa böner flödade ut över slagfältet och förvandlade nederlaget till seger.

I enlighet med detta nedsteg den ärorika Koranen och tilltalade muslimerna: "...på Hunains dag, när ni glädde er åt ert stora antal men det gagnande er ingenting, och marken, vid all sin vidd, föll trång för er, och ni vände ryggen och flydde. Men Allah sände ner Sin stillhet över Sändebudet och de troende, och sände ner härskaror som ni inte kunde se, och straffade de otrogna. Det är lönen för de otrogna" (9:25-26)

Den dagen var Al-'Abbaas röst och fasthet den mest framstående ytringen av denna stillhet och trygghet och av självupppoffring. Ty medan muslimerna samlades i en av dalarna och väntade på fiendernas ankomst,

låg redan polyteisterna dolda längs raviner med dragna svärd. De ville ta initiativet. Plötsligt kastade de sig ut på slagfältet och anföll muslimerna skoningslöst. Detta blixtanfall skakade muslimerna och fick dem att vända ryggen till striden och fly utan att ens kasta en blick på varandra. När Profeten ﷺ såg det kaos som detta plötsliga anfall förde med sig till de muslimska leden, steg han genast upp på sin vita mula och ropade med full röststyrka: "Var är mitt folk? Kom tillbaka och slåss! Jag är verkligen Profeten! Jag är sonen till 'Abd Al-Muttalib!"

I det ögonblicket stod Profeten ﷺ omgiven av Abu Bakr, Omar, 'Aliy Ibn Abi Talib, Al-'Abbaas Ibn 'Abd Al-Muttalib, hans son Al-Fadl Ibn Al-'Abbaas, Ja'far Ibn Al-Haarith, Rabii'ah Ibn Al-Haarith, Usaamah Ibn Zaid, Aiman Ibn 'Ubaid och några andra följeslagare.

Det fanns också en kvinna som höjdes till en upphöjd ställning bland dessa män och hjältar, nämligen Umm Suliim Bint Milhaan. När hon såg det kaos och den förvirring muslimerna hade fallit in i, steg hon upp på sin makes Abi Talhahs kamel (må Allah vara nöjd med dem båda) och skyndade mot Profeten ﷺ. När hennes barn rörde sig i hennes mage, tog hon av sig sin ytterkappa och drog åt den hårt kring sin mage. Så snart hon nådde Profeten ﷺ räckte hon honom sin dolk. Profeten ﷺ log och frågade: "Varför ger du dolken till mig, Umm Suliim?" Hon svarade: "Du är kärare för mig än min far och mor. Döda dem som vände ryggen mot dig precis som du gör med dina fiender, ty de förtjänar samma straff." Profetens ansikte lyste upp, ty han hade stark tro på Allahs löfte, och han sade: "Allah räckte oss mot dem och har behandlat oss väl."

I dessa svåra stunder befann sig Al-'Abbaas vid sidan av Profeten ﷺ. Faktum är att han följde honom som hans skugga, höll tömmen hårt och trotsade fara och död. Profeten ﷺ beordrade honom att ropa ut med full röststyrka, ty han var en kraftfull man med en stark röst: "Kom tillbaka och slåss, o Ansaars folk! Kom tillbaka, ty ni gav Allahs och Hans Profets trohetslöfte." Hans röst ljöd ut över slagfältet som om den var både kallet och varningen från ödet. Så snart de förskräckta och skingrade muslimerna hörde hans röst svarade de i en röst:

"Här är jag till er tjänst. Här är jag till er tjänst." De kastade sig ut på slagfältet som en orkan. De steg av hästar och kameler som inte ville röra sig och sprang med sina sköldar, svärd och bågar som om de drogs av Al-'Abbaas röst. Återigen möttes de två arméerna i hård strid. Profeten ﷺ ropade ut: "Nu är det dags för hård strid." Det var verkligen en rasande

strid. Hawaazan- och Thaqiif-krigarnas kroppar föll utöver slagfältet. Allahs krigare besegrade de krigare som dyrkade avgudan Al-Laat. Allah hade sänt ned Sin stillhet och trygghet över Profeten och de troende.

Profeten ﷺ älskade sin farbror Al-'Abbaas högt, till den grad att han inte kunde sova när slaget vid Badr lade ned sin börda och hans farbror tagits tillfånga. Profeten ﷺ försökte inte dölja sina känslor. När han tillfrågades om orsaken till sin sömnlöshet, trots sin överväldigande seger, sade han: "Jag hörde Al-'Abbaas stöna i sina bojor." Så snart en grupp muslimer hörde Profetens ord skyndade de till fångarnas plats, löste upp Al-'Abbaas och återvände till Profeten med orden: "O Profet, vi lossade på Al-'Abbaas bojor lite." Men varför skulle Al-'Abbaas ensam njuta av detta privilegium? Följaktligen beordrade Profeten dem: "Gå och gör det med alla fångarna."

Profetens kärlek till Al-'Abbaas innebar sannerligen inte att han skulle få en särbehandling som skilde honom från de andra fångarna. När det beslutades att lösen skulle tas i utbyte mot fångarnas frihet bad Profeten ﷺ sin farbror: "O 'Abbaas, betala lösensumman för dig själv och din brorson Aqiil Ibn Abi Talib, Nawfal Ibn Al-Haarith och din allierade 'Utbah Ibn 'Amr och bröderna av Bani Al-Haarith Ibn Fahr, ty du har råd med det." Al-'Abbaas ville bli frigiven utan att betala lösensumma med orden: "O Allahs Sändebud, jag var muslim men mitt folk tvingade mig att gå fram i denna strid." Men Profeten ﷺ insisterade på det. Den ärorika Koranen nedsteg för att kommentera detta skeende med orden: "O Profet! Säg till de fångar som är i era händer: 'Om Allah vet att det finns något gott i era hjärtan, ger Han er något bättre än det som tagits ifrån er, och förlåter er. Allah är Förlåtande, Barmhärtig'" (8:70).

Sålunda betalade Al-'Abbaas lösensumman för sig själv och sina vänner och återvände till Makkah. Från den punkten förlorade Quraish sitt inflytande över honom och sin nytta av hans insikt och vägledning. Därför tog Al-'Abbaas sina pengar och sitt bagage och slöt sig till Profeten i Khaibar för att få en plats i islams och de troendes led. Muslimerna älskade, vördade och ärade honom, i synnerhet när de insåg hur mycket Profeten ﷺ älskade och ärade honom när han sade: "Al-'Abbaas var som en tvillingbror till min far. Följaktligen, om någon förolämpar Al-'Abbaas, vore det som om han personligen förolämpade mig."

Al-'Abbaas hade välsignad avkomma. 'Abd Allah Ibn 'Abbaas, den muslimska nationens lärdaste, var en av dessa välsignade söner.

På fredagen den 14 Rajab, år 32 e.H., hörde invånarna i Al-Awaalii i Al-

Madiinah en utropare som ropade ut: "Må Allah ha barmhärtighet med den som kände Al-'Abbaas Ibn 'Abd Al-Muttalib." De insåg omedelbart att Al-'Abbaas hade dött.

En oöverträffat stor folksamling, sådan Al-Madiinah inte hade upplevt tidigare, följde likprocessionen till begravningsplatsen. De troendes befälhavare Othman (må Allah vara nöjd med honom) förrättade begravningsbönen. Abu Al-Fadls kropp lades i Al-Baqii'. Han sover lugnt och tillfredsställd bland de trogna som har varit trogna mot sitt förbund med Allah.